

Arrest

nr. 36 714 van 7 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 maart 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 maart 2009 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Art. 42 quater §1, 4° van de wet van 15 december 1980.

Uit de mail van de politie van Antwerpen d.d. 25 februari 2009 blijkt het volgende: de echtgenoot van betrokkene heeft aangifte gedaan voor een schijnhuwelijk. Op het moment van het huwelijk kenden ze mekaar nog maar twee weken. Mevrouw is een vriendin van zijn zus. Zij kwam aan in november 2008.

Zij heeft de echtelijke woonst verlaten op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen februari 2009.

Mijnheer was niet op de hoogte dat mevrouw verschillende familieleden had in België in Frankrijk. Hij weet niet waar ze momenteel verblijft. Vermoedelijk is ze bij één van hen ondergedoken. Er werd een pv opgesteld met nr. AN.LB.024632/09 d.d. 25 februari 2009.

Uit het verslag van samenwoning d.d. 5 maart 2009 blijkt het volgende: de echtgenote heeft de echtelijke woonst verlaten zonder adres na te laten. Volgend de echtgenoot betreft het een schijnhuwelijk. Hij heeft reeds klacht ingediend bij de politiediensten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster betoogt dat zij het slachtoffer is van huiselijk geweld, en zich minstens bevindt in een schrijnende situatie zoals omschreven in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster thans in een vluchthuis verblijft is veelzeggend voor de situatie waarin zij leefde. Daarenboven heeft verzoeksters echtgenoot op dilatoire wijze klacht ingediend jegens verzoekster wegens schijnhuwelijk. Verzoekster vermoedt dat haar echtgenoot tracht de verwerende partij te overtuigen haar het land uit te zetten zodat hij zou kunnen ontsnappen aan zijn verplichtingen als echtgenoot en aan eventuele vervolgingen wegens de slagen die hij haar toebracht. De verwerende partij was zeer goed op de hoogte van de situatie van verzoekster gezien de tussenkomsten door de politie. Verzoekster is van mening dat de verwerende partij in elk geval dient te motiveren waarom zij van mening is dat het niet zou gaan om een schrijnend geval, gezien de mogelijkheid voor de verwerende partij om af te zien van een beslissing van weigering van verblijf. Het kan niet zijn dat de echtgenoot van verzoekster wordt beloond voor zijn schandelijk optreden. De relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot is gerechtelijk georganiseerd. De partijen zijn immers nog steeds gebonden door de verplichtingen zoals vermeld in artikel 213 e.v. van het BW. Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anders zou beslissen zou hij een soort van feitelijke eenzijdige verstoting invoeren. Het zou in dat geval voor iedere echtgenoot die verblijfsrecht heeft volstaan zich te misdragen en ervoor te zorgen dat zijn echtgenote dringende en voorlopige maatregelen zou verkrijgen opdat zij haar verblijfsrecht zou verliezen gelet op de afzonderlijke woonst die dan zou worden verkregen. Het huwelijk wordt immers niet beëindigd wanneer zulks een slechte echtgenoot klacht indient wegens schijnhuwelijk, zonder het resultaat hiervan af te wachten. Indien dit het geval zou zijn dan is de verwerende partij erin geslaagd een Belgische vorm van eenzijdige verstoting te hebben gecreëerd. De Dienst Vreemdelingenzaken was zeer duidelijk op de hoogte dat verzoekster de echtelijke woonst had verlaten ingevolge fysieke mishandeling door haar echtgenoot, maar dit wordt niet in de motivering van de bestreden beslissing vermeld. In haar repliekmemorandum betoogt verzoekster verder dat het opvallend is dat de verwerende partij nalaat in haar nota te vermelden dat verzoekster wel degelijk een F-kaart werd afgeleverd en dit op 20 maart 2009, dus na tussenkomst van de politie en na het verslag dat partijen niet meer samenwoonden. De verwerende partij verwijst zelf naar de briefwisseling die ze per mail zou gekregen hebben van de politie op 5 maart 2009. Verzoekster stelt dat de politie reeds eerder tussenkwam op 21 februari, nadat verzoekster was geslagen en zij tussenkwamen om verzoekster over te brengen naar een vluchthuis. De medische stukken in dit dossier kunnen moeilijk betwist worden. Verzoekster werd opgenomen op de dienst spoedgevallen en werd er verzorgd. De verwerende partij is dan ook bijzonder selectief bij het verwijzen naar briefwisseling, waarbij enkel wordt verwezen naar de briefwisseling omtrent de samenwoning en niet omtrent de mishandeling en het achterhouden van de pincodes van de F-kaart. Het is na tussenkomst van de politie dat nieuwe pincodes werden overgemaakt aan de bevoegde dienst en er werd overgegaan tot afgifte van de F-kaart.

2.2. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen als volgt: *"Verzoekster beweert dat zij het slachtoffer is van huishoudelijk geweld. Het valt verwerende partij evenwel op dat verzoekster nooit klacht heeft ingediend bij de politie. Verzoekster verwijst evenwel naar een verklaring van de huisdokter, d.d. de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen februari 2009, die werd opgenomen in het administratieve dossier. Hierin zegt de dokter dat verzoekster "verklaard" heeft geslagen te zijn door derden. Ze "verklaart" dat zij in angst leeft voor haar partner. Vervolgens verwijst de dokter naar enkele van haar verwondingen, zoals een*

hematoom ter hoogte van het onderste rechter ooglid, een brandwonde aan haar linker hand (verzoekster zegt dat haar man haar verbrand heeft aan de hete kookpot) en kleine open wonden aan haar drie vingers omdat ze de was moet doen met koud water ... de verklaring van de dokter is allerm minst een bewijs dat verzoekster door haar man mishandeld werd. Het is hoogstens een bewijs dat verzoekster op dat tijdstip enkele verwondingen had. De dokter doet evenwel geen uitspraak over de aanleiding of oorsprong van de verwondingen. Hij doet wat dat betreft niets meer dan de verklaringen van verzoekster over te nemen, zonder ze te bevestigen of te ondersteunen.”

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij zeer goed op de hoogte was van haar situatie, gezien de tussenkomsten door de politie. Verzoekster brengt bij haar verzoekschrift een document bij waarop duidelijk vermeld staat “Attest – Politie”. Dit document is niet gedateerd, en vermeldt het volgende: *“Ondertekende arts verklaart dat bovenvermelde patiënt in ons ziekenhuis is geweest op 21/02/2009 16:13:00. Patient werd ambuland behandeld wegens slagen en verwondingen met lichte verwondingen zonder levensgevaar.”* De verwerende partij zwijgt in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen in alle talen over dit document.

Verder brengt verzoekster bij haar verzoekschrift een attest bij van dokter A.M.D., dat het volgende vermeldt: *“... Zij verklaart op vrijdag 20/02/2009 te zijn geslagen geweest door derden. Hij zou haar geslagen hebben thv haar rechter oog en hoofd. Ze heeft pijn thv haar aangezicht en thv haar hoofd. Zij verklaart dat dit niet de eerste keer is. Hij zou haar vaker slaan. Door de stress thuis heeft ze angststoornissen en slaapstoornissen. Ze zou continu in de angst leven dat haar partner haar zou slaan. Bij het klinisch onderzoek konden we het volgende vaststellen: Hematoom thv onderste rechter ooglid. Dit hematoom is reeds gelig van kleur. Een brandwonde thv haar linker hand (hij zou haar eerder verbrand hebben aan hete kookpot). Kleine open wondes thv haar laatste drie vingers rechts (ze zou verplicht zijn om de was te doen met koud water).”* De verwerende partij stelt met betrekking tot dit attest in de nota met opmerkingen onder meer het volgende: *“Verzoekster verwijst evenwel naar een verklaring van de huisdokter, d.d. de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen februari 2009, die werd opgenomen in het administratieve dossier.”* Na onderzoek van het administratief dossier blijkt echter dat dit document zich niet in het dossier bevindt. Verzoekster heeft het wel bijgebracht, en de verwerende partij betwist niet dat zij ervan kennis had. Verder stelt de verwerende partij in verband met voormeld attest het volgende: *“Hierin zegt de dokter dat verzoekster “verklaard” heeft geslagen te zijn door derden. Ze “verklaart” dat zij in angst leeft voor haar partner. Vervolgens verwijst de dokter naar enkele van haar verwondingen, zoals een hematoom ter hoogte van het onderste rechter ooglid, een brandwonde aan haar linker hand (verzoekster zegt dat haar man haar verbrand heeft aan de hete kookpot) en kleine open wonden aan haar drie vingers omdat ze de was moet doen met koud water ... de verklaring van de dokter is allerm minst een bewijs dat verzoekster door haar man mishandeld werd. Het is hoogstens een bewijs dat verzoekster op dat tijdstip enkele verwondingen had. De dokter doet evenwel geen uitspraak over de aanleiding of oorsprong van de verwondingen. Hij doet wat dat betreft niets meer dan de verklaringen van verzoekster over te nemen, zonder ze te bevestigen of te ondersteunen.”* De verwerende partij geeft aldus duidelijk te kennen dat zij kennis had van de eventuele problematiek van slagen en verwondingen binnen het gezin van verzoekster. Toch heeft zij nagelaten in de bestreden beslissing ook maar enig motief aan deze problematiek te wijden, terwijl deze eventueel kan leiden tot de toepassing van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat *“onder voorbehoud van het bepaalde in §5 het in §1, eerste lid, 4°; bedoelde geval niet van toepassing (is) indien: hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.”* De motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is derhalve geschonden en het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 maart 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC